

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.201 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iranese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 september 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iranese nationaliteit te zijn.

Op 1 februari 2007 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 7 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 7 maart 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 24 augustus 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 4508 van 4 december 2007 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 april 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 april 2008 wordt verzoeker uitgenodigd om op 14 april 2008 terug te komen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17 juli 2008 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw verzocht zich aan te bieden en dit op 4 augustus 2008.

Op 4 augustus 2008 vindt een interview door de Dienst Vreemdelingenzaken plaats aangaande de tweede asielaanvraag van verzoeker.

Op 19 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 maart 2007. Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 augustus 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 december 2007 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 1 april 2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij geen bewijzen heeft kunnen verzamelen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet, met name de schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de inhoud van de asielaanvraag van verzoeker is ingegaan

maar enkel overweegt dat verzoeker ingaat op zijn gezondheidstoestand en daarbij opmerkt dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Verzoeker vervolgt dat hij enkel op 19 september 2008 naar de Dienst Vreemdelingenzaken is gegaan om een medisch attest neer te leggen, waarmee hij wou verklaren waarom hij voorheen niet naar een afspraak op de Dienst Vreemdelingenzaken was gekomen en waarom hij op 19 september 2008 nog geen nieuwe bewijzen had verzameld. Hij is dan ook van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bezoek foutief geïnterpreteerd heeft als zou het medisch attest dat hij bij zich had de reden vormen voor zijn nieuwe asielaanvraag en op die basis de aanvraag niet in overweging heeft genomen.

Verzoeker poneert eveneens dat op de inhoud van de tweede asielaanvraag niet is ingegaan, namelijk onder meer de problematiek van het feit dat hij in België atheïst is geworden, waardoor hij gevaar loopt voor zijn vrijheid en fysieke integriteit bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals hij gedeeltelijk ook in zijn eerste asielaanvraag heeft naar voren gebracht. Concluderend stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus ook niet heeft beoordeeld of niet heeft kunnen beoordelen of de inhoudelijke uiteenzetting van de asielmotieven van verzoeker al dan niet nieuwe elementen bevat.

In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker nog dat hij niet ondervraagd is geworden over de redenen van zijn tweede asielaanvraag en dat het feit dat hij verklaarde dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand geen bewijzen heeft kunnen verzamelen niet inhoudt dat zijn asielaanvraag geen nieuwe elementen zou bevatten. Dat dit echter niet onderzocht is door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst er nog op dat nieuwe gegevens naar voren brengen nog iets anders is dan bewijzen daarvoor neerleggen, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door deze twee noties te verwarren, de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Eerstens wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker verkeerdelijk van mening is dat hij op 19 september 2008 naar de Dienst Vreemdelingenzaken is gegaan, nu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de neerlegging van de attesten van het Stuivenberg Ziekenhuis en het afleggen van een verklaring aangaande de tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken geschiedde op 4 augustus 2008. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker doelde op zijn bezoek van 4 augustus 2008 bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad 2 attesten van het Stuivenberg Ziekenhuis heeft voorgelegd en uit het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij deze attesten voorlegde om tijd te vragen om nieuwe documenten en bewijzen te verzamelen, zodat samen met verzoeker inderdaad kan aangenomen worden dat de verwerende partij foutief interpreteerde als zou het medisch attest door verzoeker zijn voorgelegd als bewijs/reden van zijn nieuwe asielaanvraag.

Echter kan het motiveren aangaande de voorgelegde medische documenten niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, daar de voornoemde motivering aldus, gezien verzoeker deze attesten niet wou inroepen ter verantwoording van zijn tweede asielaanvraag, een overtollig motief uitmaakt. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het motief dat de betrokkene verklaart dat hij geen bewijzen heeft kunnen verzamelen en dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, is een determinerend motief, in de zin dat het de bestreden beslissing op zichzelf kan dragen.

Verzoeker vroeg voor de tweede maal asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij de gelegenheid heeft gekregen zijn tweede asielaanvraag toe te lichten. Blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoeker specifiek werd gevraagd ‘*Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?*’, en dat verzoeker hierbij enkel verwees naar zijn ziek zijn en tijd vroeg om nieuwe documenten en bewijzen te verzamelen.

Het is niet onredelijk om uit deze gegevens vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht, nu verzoeker, door te stellen dat hij tijd nodig heeft om bewijzen te verzamelen, toegeeft geen nieuwe bewijzen of documenten te kunnen aanbrengen. Immers indien er op het ogenblik van de tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanwezig zijn, kan de minister of de gemachtigde beslissen de aanvraag niet in overweging te nemen.

Ook blijkt aldus uit de stukken van het administratief dossier, namelijk de afgelegde verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat verzoeker geen verklaringen aflegde aangaande zijn asielrelaas, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat niet op de inhoud van zijn tweede asielaanvraag (problematiek van het feit dat hij in België atheïst is) is ingegaan.

Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie stelde dat hij niet ondervraagd is geworden over de redenen van zijn tweede asielaanvraag, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker wel degelijk gevraagd werd op de Dienst Vreemdelingenzaken welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbracht voor deze nieuwe aanvraag. Aldus blijkt dat hij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen de redenen van zijn tweede asielaanvraag naar voren te brengen, doch nagelaten heeft dit te doen.

Verzoeker maakt een onzorgvuldigheid in hoofde van de verweerder niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.